

Politica contabilă a B.C. «UNIBANK» S.A.

Coordonat
Comisia de Cenzori a
B.C. «UNUBANK» S.A.
(procesul-verbal nr 17 от 14 decembrie 2012)

Președintele Comisiei de Cenzori

Aprobat
Decizia Consiliului
B.C. «UNIBANK» S.A.
(procesul-verbal nr № 42 от 28 decembrie 2012)

Președintele Consiliului Băncii

**POLITICA CONTABILĂ
a Băncii Comerciale «UNIBANK» S.A.
pentru anul 2013**

**Mun. Chișinău
2012**

1. Dispoziții generale

1.1. Banca Comercială «UNIBANK» S.A. (în continuare - Bancă) este înregistrată de către Banca Națională a Moldovei la 19 ianuarie 1993 cu nr.38, în prezent Numărul de înregistrare de stat – cod fiscal 1002600036004 din 15 iulie 2001, Licența Băncii Naționale a Moldovei (în continuare - BNM) de desfășurare a activității financiare Seria A MMII nr.004464 din 03 iulie 2008, adresa juridică – Republica Moldova, MD-2012, mun. Chișinău, str. Mitropolit G. Bănulescu-Bodoni, 45.

1.2. Politica de contabilitate a B.C. «UNIBANK» S.A. pentru anul 2013 (în continuare – Politica de contabilitate) este elaborată în conformitate cu:

- Legea contabilității nr.113-XVI din 27 aprilie 2007;
- Standardele Internaționale de Raportare Financiară (SIRF);
- Planul de conturi al evidenței contabile în băncile licențiate din Republica Moldova din 26 martie 1997 (în continuare – Planul de conturi);
- alte acte normative ale Republicii Moldova.

1.3. Politica de contabilitate reprezintă totalitatea de principii fundamentale, caracteristici calitative, reguli, metode și practici specifice aplicate la ținerea contabilității și întocmirea și prezentarea situațiilor financiare.

Politica de contabilitate reprezintă elementul evidenței contabile în Bancă și se aplică ținând seama de cerințele altor acte normative aferente evidenței contabile.

1.4. În prezenta Politică contabilă sînt utilizate următoarele noțiuni:

- *contabilitate* – sistem complex de colectare, identificare, grupare, prelucrare, înregistrare, generalizare a elementelor contabile și raportare financiară;
- *metoda calculării* – baza evidenței, conform căreia elementele contabilității sînt recunoscute pe măsura apariției lor indiferent de momentul primirii/achitării mijloacelor bănești sau compensării sub altă formă;
- *metoda de casă* – baza evidenței, conform căreia elementele contabilității sînt recunoscute pe măsura primirii/achitării mijloacelor bănești sau compensării sub altă formă;
- *costul amortizat* — valoarea la care activul financiar este evaluat la recunoașterea inițială minus rambursările de principal, plus sau minus amortizarea cumulată utilizînd metoda dobînzii efective pentru fiecare diferență dintre valoarea inițială și valoarea la scadență, și minus orice reducere pentru depreciere sau imposibilitatea de recuperare;
- *metoda dobînzii efective* – metodă de calcul a costului amortizat cu utilizarea ratei efective a dobînzii a activului financiar;
- *contabilitate financiară* – sistem de colectare, grupare, prelucrare și sistematizare a informației privind existența și mișcarea activelor, capitalului propriu, datoriilor, veniturilor și cheltuielilor în expresie valorică pentru întocmirea rapoartelor financiare;
- *element (obiect) contabil* – active, capital propriu, datorii, consumuri, cheltuieli, venituri, rezultate financiare și fapte economice ale subiectului;
- *entitate de interes public* – entitate care are importanță semnificativă pentru public datorită domeniului de activitate, mărimii sale sau numărului de angajați, de clienți, și reprezintă o instituție financiară, un fond de investiții, o companie de asigurări, un fond nestatal de pensii, o societate comercială, acțiunile căreia se cotează la Bursa de Valori a Republicii Moldova;
- *evaluare* – procedeu de determinare a mărimii valorice a elementelor contabile la data recunoașterii inițiale a acestora și întocmirii rapoartelor financiare;

Politica contabilă a B.C. «UNIBANK» S.A.

- *fapt economic* – tranzacție, operațiune, eveniment care au modificat sau pot modifica activele, drepturile și datoriile, consumurile, cheltuielile, veniturile, rezultatele financiare ale entității;
- *raport anual* – raport financiar anual, raportul conducerii și raportul auditorului, în cazul în care auditul este obligatoriu;
- *raport financiar* – totalitate sistematizată de indicatori ce caracterizează situația patrimonială și financiară, existența și fluxul capitalului propriu și al mijloacelor bănești ale entității pe o perioadă de gestiune;
- *standarde de contabilitate* – Standarde Internaționale de Raportare Financiară (S.I.R.F.);
- *Standarde Internaționale de Raportare Financiară* – standarde și interpretări, emise de Consiliul pentru Standarde Internaționale de Contabilitate, care devin valabile în Republica Moldova după acceptarea lor de Guvernul Republicii Moldova;
- *instrument financiar* – orice contract ce generează simultan un activ financiar pentru o parte (o entitate) și o datorie financiară sau un instrument de capitaluri proprii pentru cealaltă parte (o altă entitate);
- *activ financiar* – numerar, un drept contractual de a primi numerar sau un alt activ financiar ori de a schimba cu un instrument financiar, instrument de capitaluri proprii;
- *datorie financiară* – o obligație contractuală de a vărsa numerar sau un activ financiar, ori de a schimba cu un alt instrument financiar;
- *instrument de capitaluri proprii* – orice contract care certifică existența unui interes rezidual în activele unei entități după deducerea tuturor datoriilor sale;
- *valoarea justă* — suma la care un activ poate fi tranzacționat sau o datorie poate fi decontată între părți interesate și în cunoștință de cauză, în cazul unei tranzacții realizate în condiții obiective;
- *moneda funcțională* - moneda mediului economic principal în care operează entitatea;
- *elementele monetare* - unități monetare deținute și active și datorii de primit sau de plătit într-un număr fix sau determinabil de unități monetare. Exemplele includ: pensii și alte beneficii ale angajaților ce trebuie plătite în numerar, provizioane ce trebuie decontate în numerar, precum și dividendele în numerar care sînt recunoscute ca datorie;
- *CF* – Codul Fiscal al Republicii Moldova.

1.6. Tipurile principale de activități financiare ale Băncii conform art.26 al Legii cu privire la instituțiile financiare nr.550-XIII din 21 iulie 1995 și Licenței Băncii sînt:

- a) primirea depozitelor cu dobîndă sau fără dobîndă (la vedere sau la termen etc.);
- b) acordarea de credite (de consum și ipotecare, factoring cu sau fără drept de regres, finanțarea tranzacțiilor comerciale, eliberarea garanțiilor și cauțiunilor etc.);
- c) împrumut de fonduri, cumpărare-vînzare pe cont propriu sau din contul clienților (cu excepția subscrierii valorilor mobiliare):
 - instrumente ale pieței financiare (cecuri, cambii, certificate de depozit etc.);
 - futures și opțiuni financiare privind titlurile de valoare și ratele dobînzii;
 - instrumente privind rata dobînzii;
 - titluri de valoare;
- d) acordarea de servicii de decontări și încasări;
- e) emiterea și administrarea instrumentelor de plată (cărți de credit sau de plată, cecuri de voiaj, cambii bancare etc.);
- f) cumpărarea și vînzarea banilor (inclusiv a valutei străine);
- g) leasing financiar;
- h) acordarea de servicii aferente la credit;
- i) acordarea de servicii ca agent sau consultant financiar, cu excepția celor de la lit. a) și b);

Politica contabilă a B.C. «UNIBANK» S.A.

- j) operațiuni în valută străină, inclusiv contracte futures de vânzare a valutei străine;
- k) acordarea de servicii fiduciare (investirea și gestionarea fondurilor fiduciare), păstrarea și administrarea valorilor mobiliare și altor valori etc.;
- l) acordarea de servicii de gestionare a portofoliului de investiții și acordarea de consultații privind investițiile;
- m) subscrierea și plasarea titlurilor de valoare și acțiunilor, operațiunile cu acțiuni;
- n) orice altă activitate financiară permisă de BNM.

1.7. În cazul modificării actelor legislative în vigoare ale Republicii Moldova, actelor normative ale Guvernului Republicii Moldova și BNM, prezenta Politică contabilă se aplică în partea ce nu contravine actelor legislative și normative noi aprobate și în conformitate cu acestea.

1.8. Principiile de bază ale Politicii contabile:

- *Principiul continuității activității*

Raportarea financiară, în mod obligatoriu, se întocmește în temeiul acceptării faptului că Banca funcționează și va continua să funcționeze într-un viitor previzibil (nu mai puțin de 12 luni). Astfel se presupune că Banca nu are careva intenții sau necesități de lichidare sau reducerea substanțială a activității sale.

- *Evidența după metoda calculării*

Raportarea financiară, cu excepția informației privind fluxurile de mijloace bănești, se întocmește după metoda calculării. Conform acestei metode, rezultatele tranzacțiilor și altor evenimente sînt recunoscute pe măsura săvîrșirii acestora (însă nu atunci cînd mijloacele bănești sau echivalentul acestora sînt primite sau achitate). Rezultatele tranzacțiilor se reflectă în înregistrările contabile și se consemnează în raportarea financiară în perioada în care au apărut.

La întocmirea raportării financiare se ține cont de următoarele caracteristici calitative:

- ✓ *Inteligibilitate*

Calitatea esențială a informației furnizată de raportarea financiară este aceea că ea trebuie să fie ușor înțeleasă de utilizator, care dispune de cunoștințe suficiente privind desfășurarea afacerilor și a activităților economice, de noțiuni de contabilitate și are dorința de a studia informația prezentată cu atenția cuvenită. În același timp cerința dată nu exclude reflectarea în raportarea financiară a informației asupra unor probleme complexe dacă aceasta este relevantă pentru utilizator la luarea deciziilor economice.

- ✓ *Oportunitate*

Informația este oportună cînd influențează deciziile economice ale utilizatorilor, ajutîndu-i pe aceștia să evalueze evenimentele trecute, prezente și viitoare, să confirme sau să corecteze evaluările lor anterioare.

- ✓ *Fiabilitate*

Pentru a fi utilă informația la fel trebuie să fie fiabilă. Informația este fiabilă cînd nu conține greșeli și erori substanțiale și cînd utilizatorii pot conta pe ea, întrucît aceasta prezintă veridic ceea ce trebuie să prezinte, ori de la ea se așteaptă că va prezenta ulterior.

- ✓ *Consecvență*

Principiul dat cere aplicarea succesivă de la o perioadă la alta a aceluiași metode de evidență, adică a aceluiași criterii de recunoaștere, reflectare și evaluare a costului tranzacțiilor și evenimentelor asemănătoare, precum și asigurarea comparabilității datelor

din rapoarte cu datele prezentate anterior. Utilizatorii trebuie să poată compara raportările financiare ale Băncii pentru diferite perioade de timp pentru a identifica tendințele în poziția financiară și performanțele sale. Utilizatorii la fel trebuie să poată compara raportarea financiară a Băncii cu raportarea financiară a altor bănci în scopul evaluării poziției financiare, performanțelor sale, precum și a modificării poziției financiare.

✓ *Autenticitate*

Informația trebuie să prezinte autentic tranzacțiile și alte evenimente. De exemplu, raportul privind situațiile financiare trebuie să prezinte autentic tranzacțiile și alte evenimente, rezultat al cărora este constituirea activelor, datoriilor și capitalurilor proprii ale Băncii la data raportării, calculate cu respectarea criteriilor de evaluare a activelor, datoriilor și capitalurilor proprii.

✓ *Prevalența conținutului asupra formei*

Informația e necesar să fie contabilizată și prezentată în concordanță cu fondul și realitatea sa economică și nu doar cu forma sa juridică. Conținutul tranzacțiilor și altor evenimente nu corespunde tot timpul la ceea ce reiese din forma lor juridică.

✓ *Neutralitate*

Informația cuprinsă în raportarea financiară trebuie să fie neutră, adică lipsită de influențe. Raportarea financiară nu este neutră dacă, prin selectarea și prezentarea informației influențează luarea unei decizii sau formularea unui raționament pentru a realiza un rezultat sau un obiectiv predeterminat.

✓ *Prudență*

La întocmirea raportării financiare de cele mai multe ori apar situații de incertitudine care inevitabil copleșesc multe evenimente și circumstanțe, precum ar fi probabilitatea obținerii unor datorii dubioase, probabilitatea duratei de viață utilă a bunurilor și numărul solicitărilor de garanții care vor fi înaintate. Astfel de incertitudini sînt recunoscute cu ajutorul dezvoltării caracterului, volumului acestora și respectarea principiului prudenței la întocmirea rapoartelor financiare. Precauția – includerea unui grad de prudență în procesul de exercitare a raționamentelor necesare pentru a face estimările cerute în condiții de incertitudine, astfel încît activele și veniturile să nu fie supraevaluate, iar datoriile și cheltuielile să nu fie subevaluate. Totuși, respectarea principiului prudenței nu permite, spre exemplu, crearea rezervelor ascunse și stocurilor excesive, subestimarea conștientă a activelor sau veniturilor, ori supraestimarea intenționată a datoriilor sau cheltuielilor, întrucît, în cazul dat, raportarea financiară nu ar fi neutră și, respectiv, fiabilă.

✓ *Plenitudine*

Informația în raportarea financiară urmează să fie completă, ținînd seama de principiul relevanței și cheltuielilor aferente întocmirii acesteia. O omisiune poate face ca informația să fie falsă sau să inducă în eroare, și astfel să nu mai aibă caracter credibil și să nu corespundă cerințelor din punct de vedere al actualității acesteia.

✓ *Erori*

Raportarea financiară nu corespunde SIRF dacă conține erori semnificative.

Eroare – omisiuni sau denaturarea raportării financiare pentru o perioadă sau mai multe perioade de gestiune, care apar în rezultatul neutilizării sau utilizării inadecvate a informației veridice:

- care exista la momentul publicării raportării financiare pentru perioadele de gestiune indicate,

- care putea fi obținută și luată în considerație la întocmirea raportării financiare. Evidența corectărilor erorilor depistate trebuie să fie ținută retroactiv. Erorile trebuie să fie corectate prin operarea modificărilor în raportarea privind informația comparativă pentru perioada (le) în care această eroare a fost comisă, astfel încât raportarea financiară în varianta finală să arate de parcă eroarea n-ar fi depistată deloc.

✓ **Relevanță**

Relevanța informației este influențată de natura sa și de pragul de semnificație. În anumite cazuri, natura informației este suficientă, prin ea însăși, pentru a determina relevanța sa. De exemplu, reflectarea în raportarea financiară a informației cu privire la activitatea unui segment nou poate influența evaluarea riscurilor și posibilităților, de care dispune Banca, indiferent de relevanța rezultatelor, care au fost atinse de segmentul nou în perioada de raportare.

Informația este semnificativă dacă omisiunea sau prezentarea ei eronată poate influența deciziile economice ale utilizatorilor, luate în temeiul raportării financiare. În analiza semnificației unui element sînt luate în considerare mărimea și/sau natura omisiunii sau a declarației eronate, judecate în condiții concrete, în cazul omiterii sau prezentării eronate a acestuia în raportarea financiară.

Regulile practice generale aferente conceptului relevanței:

- Orice element care are o valoare semnificativă trebuie prezentat distinct în cadrul raportărilor financiare.
- Elementele cu valori ne semnificative care au aceeași natură sau cu funcții similare trebuie însumate, nefiind necesară prezentarea lor separată.
- Elementele cu valori ne semnificative pentru rapoartele principale pot fi dezvăluite în notele la rapoarte.

2. Principii generale de întocmire a raportării financiare

Principiile de bază la prezentarea raportării financiare

Raportarea financiară se întocmește după principiul consolidării. Filialele sînt incluse în raportarea financiară consolidată din data apariției dreptului de exercitare a controlului operațiunilor acestora și se exclud din raportul financiar consolidat din data pierderii controlului. Filialele reprezintă companii și alte organizații (inclusiv companii cu destinație specială) în care Grupul, direct sau indirect, deține mai mult de jumătate din acțiunile cu drept de vot, ori există o altă posibilitate de a conduce politicile financiară și operaționale ale filialei în scopul obținerii de beneficii din activitățile acesteia. Existența și efectul drepturilor potențiale de vot, care sînt actualmente exercitabile sau convertibile, sînt luate în considerare în evaluarea capacității Grupului de a controla o altă entitate. Filialele sînt incluse în raportarea financiară consolidată din data transmiterii Grupului a drepturilor exercitării controlului operațiunilor acestora (data achiziționării pachetului de control), și se exclud din raportul financiar consolidat din data pierderii controlului. Filialele se includ în raportarea financiară consolidată prin metoda achiziției. La fiecare asociere a businessului cumpărătorul evaluează cota participației minoritare în compania achiziționată la valoarea justă sau proporțional cotei de participație minoritară în activele nete ale companiei, alte componente aferente cotei de participație minoritară se evaluează la valoarea justă la data achiziției.

Participație minoritară – participații care nu sînt deținute de Grup. Cheltuielile aferente achiziționărilor de participații în capitalurile filialelor se reflectă în contul de profit și pierderi. Participația minoritară se reflectă în contul capitalurilor proprii.

Reputația de afaceri reprezintă un excedent al costului total al achiziției, participației minoritare, valorii juste a participațiilor anterior achiziționate în capitalul companiei la data

achiziției asupra valorii juste a activelor nete identificate ale companiei la data achiziției. În cazul în care valoarea justă a activelor nete identificate ale filialei achiziționate la data achiziției este mai mare decât costul total al achiziției, participației minoritare și valorii juste a participațiilor anterior achiziționate în capitalul companiei la data achiziției, această diferență (venit din achiziție la un preț mai mic decât prețul de piață) este recunoscută în Raportul Consolidat de profit și pierdere.

După recunoașterea inițială reputația de afaceri se contabilizează la costul achiziției cu deducerea pierderilor din depreciere acumulate.

Operațiunile între filialele Grupului, soldurile conturilor corespunzătoare și veniturile nerealizate aferente operațiunilor dintre companiile Grupului se deduc reciproc. Cheltuielile nerealizate la fel se deduc reciproc cu excepția cazurilor când cheltuielile nu pot fi returnate.

Banca și filialele sale aplică principiile unice ale politicii contabile în corespundere cu politica Grupului.

Monedă funcțională

Raportarea financiară se prezintă în lei moldovenești, care reprezintă moneda funcțională (în continuare – moneda funcțională) și moneda de prezentare a situațiilor financiare ale Băncii.

Aplicarea estimărilor și deciziilor

Estimările și omisiunile aferente acestora se bazează pe fapte istorice și alte aspecte, care sînt întemeiate reieșind din circumstanțe existente, rezultat al cărora sînt deciziile privind costul curent al activelor și datoriilor, acestea neputînd fi dovedite vădit din alte surse. Rezultatele pot să difere de datele estimărilor.

Estimările și omisiunile esențiale se revizuiesc în permanență. Modificarea estimărilor contabile se recunoaște în perioada în care are loc modificarea, dacă aceasta afectează numai perioada respectivă sau perioada în care are loc modificarea și perioadele viitoare, dacă modificarea are efect și asupra acestora. Reevaluarea estimărilor nu are careva legătură cu perioadele precedente și nu se consideră o corectare a erorii. Informația financiară, prezentată pentru perioadele anterioare, nu trebuie să fie modificată în raportarea financiară.

3. Principii generale ale Politicii contabile

Tranzacții în valută străină

Banca estimează (determină mărimea) activelor sale, datoriilor, capitalului propriu, veniturilor și cheltuielilor în moneda funcțională. Toate tranzacțiile în valută diferite de moneda funcțională sînt tranzacții în valută străină. Diferența de curs care apare la convertirea unei valute în alta este recunoscută în contul de profit sau pierderi al perioadei de gestiune.

Tranzacțiile în valută străină se reflectă în moneda funcțională la cursul oficial al Băncii Naționale a Moldovei (în continuare – BNM) la data efectuării tranzacției, iar diferența de curs este recunoscută în contul de profit sau pierderi al perioadei de gestiune. La reevaluarea activelor financiare, clasificate în categoria „disponibile pentru tranzacționare”, diferența de curs este recunoscută în capitalul propriu pînă la momentul comercializării acestora.

La data de gestiune activele și datoriile, exprimate în valută diferită de moneda funcțională, se calculează în felul următor:

(a) elementele monetare exprimate în valută străină se convertesc utilizîndu-se cursul BNM la data închiderii bilanțului;

(b) elementele nemonetare evaluate pe baza costului istoric în valută străină se convertesc utilizîndu-se cursul BNM la data efectuării tranzacției;

(c) elementele nemonetare evaluate la valoarea justă în valută străină se convertesc utilizându-se cursul BNM la data la care a fost determinată valoarea justă.

Dacă un câștig sau o pierdere aferentă unui element nemonetar este recunoscut la alte elemente ale rezultatului global, orice componentă de schimb a celui câștig sau a acelei pierderi este la fel recunoscut la alte elemente ale rezultatului global. Și invers, atunci când un câștig sau o pierdere aferentă unui element nemonetar este recunoscut în profit sau pierdere, orice componentă de schimb a celui câștig sau a acelei pierderi este recunoscută în profit sau pierdere.

Active și datorii financiare

Banca clasifică activele și datoriile sale financiare conform următoarelor categorii:

Active și datorii financiare, evaluate la valoarea justă prin profit sau pierdere. Această categorie include două subcategorii: active sau datorii financiare disponibile pentru tranzacționare și cele evaluate la valoarea justă prin profit sau pierdere la momentul intrării acestora. Instrumentul financiar este atribuit la categoria dată, dacă este achiziționat în scopul obținerii unui profit în termen scurt sau, dacă aceasta este determinat de către conducerea Băncii. Instrumentele financiare derivate la fel sunt destinate tranzacționării, doar dacă acestea nu sunt instrumente de acoperire a riscurilor.

Credite și creanțe – active financiare nederivate cu plăți fixe sau determinabile, care nu se cotează pe piața activă, cu excepția celor pe care Banca intenționează să le tranzacționeze imediat sau în timpul apropiat.

Investiții păstrate pînă la scadență – sînt active financiare nederivate cu plăți fixe sau determinabile și cu o scadență fixă pe care conducerea Băncii are intenția pozitivă și capacitatea de a le păstra pînă la scadență: includ valori mobiliare pe termen lung, emise de către Ministerul Finanțelor și Banca Națională a Moldovei.

Active financiare disponibile pentru vânzare – sînt acele active financiare care sunt determinate ca fiind disponibile pentru vânzare sau care nu sînt clasificate ca credite, investiții păstrate pînă la scadență sau active financiare evaluate la valoarea justă prin contul de profit și pierdere. Instrumentele financiare destinate vânzării includ instrumentele de capitaluri proprii și alte valori mobiliare investiționale, care nu sînt evaluate la valoarea justă prin contul de profit și pierdere sau nu sînt evaluate ca fiind păstrate pînă la scadență.

Recunoaștere

Banca inițial recunoaște creditele și avansurile, depozitele, valorile mobiliare emise pe termen lung și obligații auxiliare la valoarea justă de la data tranzacționării plus costurile directe aferente tranzacției. Costurile tranzacției includ: comisioane și plăți achitate consultantilor, brokerilor și dealerilor, plățile percepute de bursele de valori mobiliare, impozite și taxe de transfer.

Alte active și datorii financiare (inclusiv activele și datoriile contabilizate la valoarea justă prin contul de profit și pierdere) inițial sînt recunoscute la data efectuării tranzacției, când Banca își asumă obligațiile instrumentului financiar.

Anulare

Anularea activelor/datoriilor financiare se recunoaște de către Bancă în cazul expirării dreptului de primire a fluxurilor de numerar aferente activelor/datoriilor financiare sau când Banca a transmis drepturile de a primi fluxurile de numerar aferente activului financiar și a transferat toate riscurile și beneficiile activului. Orice investiție creată ori deținută de către Bancă, care reiese din activul financiar transmis, se recunoaște ca un activ sau datorie aparte.

Anularea datoriilor financiare se recunoaște în cazul rezilierii, anulării sau expirării obligațiilor aferente acestora.

Banca efectuează tranzacții prin intermediul cărora transmite activele recunoscute în raportul privind situațiile financiare, dar păstrează toate riscurile și drepturile aferente activului sau a unei părți a acestuia. În cazul păstrării tuturor riscurilor și drepturilor sau a unei părți considerabile a acestora, activele transmise nu se recunosc anulate din raportul privind situațiile financiare. Transmiterea activelor cu păstrarea tuturor riscurilor și drepturilor sau a unei părți considerabile a acestora include, de exemplu, împrumutul valorilor mobiliare asigurate cu gajul altor valori mobiliare sau mijloacelor bănești și tranzacții de vânzare și răscumpărare ulterioară.

În unele cazuri Banca păstrează dreptul de a deservi financiar activul. Activul transferat este anulat complet dacă corespunde criteriilor de nerecunoaștere. Dreptul de deservire a activului sau datoriei se recunoaște în dependență dacă plata pentru deservirea acestuia este suficientă pentru a acoperi cheltuielile de deservire (activ) sau este insuficientă pentru efectuarea deservirii (datorii).

Achitări reciproce

Activele și datoriile financiare pot fi contabilizate și în raportul privind situațiile financiare se reflectă suma netă doar în cazul când Banca concomitent respectă următoarele condiții:

- Banca la moment este în drept să contabilizeze sumele recunoscute în raportul privind situațiile financiare;
- Banca are intenția sau să efectueze achitări cu suma soldată, sau să comercializeze activul cu onorarea concomitentă a obligațiilor.

Veniturile și cheltuielile se reflectă la suma netă doar în cazul când aceasta este permis de standardele de contabilitate sau cu referire la profit și pierdere care apar în rezultatul grupării unor tranzacții analogice cum este activitatea operațională a Băncii.

Evaluarea ulterioară

Activele și datoriile financiare, în dependență de clasificarea acestora, se evaluează:

- la valoarea justă
- la costul amortizat

Determinarea valorii juste a activelor și datoriilor financiare este bazată pe prețurile cotate pe piață sau cotațiile de dealing aferente instrumentelor financiare pe piețele active. Valoarea justă pentru toate celelalte instrumente financiare se determină utilizând tehnici de evaluare. Tehnicile de evaluare includ metoda costului curent, metoda fluxurilor de trezorerie actualizate, compararea cu alte instrumente pentru care există preț pe piață comparativ și modele de evaluare.

Costul amortizat al activelor și datoriilor financiare se calculează cu aplicarea metodei dobânzii efective.

Costul amortizat al activelor și datoriilor financiare reprezintă valoarea la care activul sau datoria financiară este evaluat la recunoașterea inițială minus rambursările de principal, plus sau minus amortizarea cumulată pentru fiecare diferență dintre valoarea inițială și valoarea la scadență (minus achitățile efectuate a dobânzii), minus reducerea parțială pentru deprecierea sau imposibilitatea de recuperare (provizioane aferente activelor depreciate).

Rata efectivă a dobânzii reprezintă rata care actualizează exact fluxurile viitoare preconizate ale plăților sau sumelor primite în numerar pe durata de viață așteptată a activului sau datoriei financiare la valoarea contabilă netă a activului sau datoriei financiare.

Calculul ratei efective a dobânzii include toate comisioanele și punctele plătite sau încasate, costurile de tranzacție, prime și reduceri care fac parte din rata dobânzii efective. Costurile de tranzacție reprezintă cheltuieli suplimentare aferente procurării, răscumpărării sau nerecunoașterii activului sau datoriei financiare. Metoda liniară de amortizare se utilizează pentru determinarea costului amortizat la active în cazul când rezultatul financiar obținut nu se deosebește esențial de cel prezentat prin metoda dobânzii efective.

Identificarea și evaluarea deprecierei

Nu mai rar de o dată în trimestru în decursul anului financiar, Banca evaluează dacă există dovezi obiective că un activ financiar sau un grup de active financiare sau depreciat.

Banca determină existența dovezilor obiective de depreciere a activelor financiare ne reflectate la valoarea justă prin contul de profit și pierdere. Deprecierea activelor financiare are loc în cazul existenței dovezilor obiective despre cauzarea pierderilor după recunoașterea inițială a activului și pierderea respectivă va influența fluxurile viitoare de numerar aferente activelor, care poate fi cu certitudine determinată.

Banca analizează indiciul deprecierei atât la nivelul activului determinat, cât și la nivelul unui grup colectiv. Toate activele financiare semnificative din punct de vedere individual sînt estimate separat pentru determinarea deprecierei valorii. Toate activele semnificative, fără careva indici de depreciere, ulterior sunt estimate colectiv la orice depreciere a valorii care a avut loc, dar neidentificată. Activele care nu sunt semnificative din punct de vedere individual sînt estimate colectiv grupîndu-se activele financiare (reflectate la costul amortizat) cu caracteristici similare ale riscului. Crearea grupelor colective și determinarea activelor semnificative se efectuează în conformitate cu metodologia Băncii privind deprecierea creditelor și altor active.

Indiciile obiective de depreciere a activelor financiare (inclusiv investițiile în alte entități) includ: neplata sau plăți restante ale debitorului, restructurizarea creditului de către Bancă aferentă termenilor de rambursare care n-ar fi fost acceptată în alte condiții, indici de insolvabilitate a debitorului sau emitentului, lipsa unei piețe active a valorilor mobiliare, sau alte date vizibile aferente grupului de active cum ar fi modificări nefavorabile a solvabilității debitorilor sau emitenților aceluiași grup, sau condițiile economice care corelează cu neonorarea obligațiilor de achitare în cadrul grupului.

Conform metodologiei interne de estimare, Banca include date aferente următoarelor evenimente privind pierderile care sînt considerate dovezi obiective pentru deprecierea creditelor și avansurilor clienților sau grupelor de clienți:

- 1) dificultăți financiare esențiale ale emitentului sau persoanei care și-a asumat obligațiile;
- 2) încălcarea condițiilor contractului, de exemplu refuzul sau eschivarea de la achitarea dobânzii sau creditului;
- 3) acordarea de către creditor a unor facilități din careva motive economice sau juridice legate de înrăutățirea situației financiare a debitorului, care în alte circumstanțe nu ar fi acceptate în nici un caz de către creditor;
- 4) probabilitatea înaltă privind insolvabilitatea debitorului;
- 5) dispariția pieței active aferentă activului financiar respectiv în legătură cu înrăutățirea situației financiare;

6) dovezi vădite care indică spre diminuarea aferentă evaluării fluxurilor viitoare de mijloace bănești a grupului activelor financiare îndată după evaluarea inițială a acestora, cu toate că diminuarea nu poate fi determinată la activele financiare evaluate în mod individual din interiorul grupului, inclusiv:

- (a) modificări nefavorabile aferente solvabilității debitorului în interiorul grupului, sau
- (b) condiții de stat sau locale care au atribuție la neachitarea privind activele din interiorul grupului.

În cazul în care evenimentele ulterioare sînt cauza diminuării sumei pierderilor din depreciere, pierderile din depreciere se reversează prin contul de profit sau pierdere.

Pierderile din depreciere aferente valorilor mobiliare procurate pentru vînzare sînt recunoscute prin transferul diferenței dintre prețul procurării și valoarea justă curentă din capitalul propriu la contul de profit sau pierdere. În cazul în care evenimentele ulterioare duc la diminuarea pierderilor din deprecierea valorilor mobiliare procurate pentru vînzare, pierderile din depreciere se reversează prin contul de profit și pierdere.

Însă, orice compensare ulterioară a valorii juste a investiției în capital depreciată se recunoaște direct în capitalul propriu. Modificările provizionului pentru pierderi din depreciere trecute la valoarea temporară se reflectă ca parte integrantă a venitului aferent dobînzii.

Desemnarea la valoarea justă în contul de profit și pierdere

Banca determină activele și datoriile financiare la valoarea justă în contul de profit și pierdere în cazul în care:

- activele sau datoriile se gestionează, se estimează și se reflectă în raportarea internă în temeiul valorii juste a acestora;
- determinarea exclude sau diminuează considerabil diferența/necorespunderea în contabilitate care ar putea apărea; sau
- activele sau datoriile conțin instrumente financiare derivate, care influențează considerabil rulajul mijloacelor bănești, ceea ce în caz contrar ar fi fost prevăzut în contract.

Credite și creanțe ale clienților

Creditele și creanțele clienților, inclusiv creditele eliberate în temeiul contractelor de factoring, survin atunci cînd Banca eliberează mijloace bănești clienților în calitate de plăți în avans cu scopul achiziționării sau creării creanței neaferentă instrumentelor financiare derivate și neavînd cotări pe o piață activă, care urmează să fie achitată la o dată fixă sau determinabilă cu toate că Banca nu are careva intenții de a vinde creanțele.

După recunoașterea inițială creditele sînt evaluate la costul amortizat folosind metoda dobînzii efective.

La calcularea ratei dobînzii efective pentru estimarea costului amortizat al creditelor se includ următoarele comisioane aferente:

- examinării cererii (documentelor)
- evaluării asigurării
- eliberării creditului conform contractului
- eliberării tranșei creditului
- prelungirii contractului de credit

Politica contabilă a B.C. «UNIBANK» S.A.

- modificării condițiilor contractului de credit privind modificarea sumei și graficului rambursării creditului.

Metoda liniară de amortizare se utilizează pentru overdrafturile acordate clienților și altor active, în cazul când rezultatul financiar obținut nu diferă esențial de cel prezentat folosind metoda dobânzii efective. Totodată în calcul se includ următoarele comisioane aferente:

- reevaluării gajului
- rambursării anticipate a creditului
- gestionării contului de credit
- modificării condițiilor contractului de credit (cu excepția modificării sumei contractului și graficului rambursării creditului).

În cazul în care reexaminarea condițiilor privind activele financiare depreciate esențial diferă de precedentele, noul activ inițial este recunoscut la valoarea justă.

Valori mobiliare investiționale

În dependență de scopul achiziționării și condițiilor de vânzare, valorile mobiliare sînt clasificate de Bancă în felul următor:

- valori mobiliare investiționale păstrate pînă la scadență;
- valori mobiliare investiționale disponibile pentru vânzare.

Valori mobiliare investiționale păstrate pînă la scadență

Valori mobiliare investiționale păstrate pînă la scadență sînt active financiare nederivate cu plăți fixe sau determinabile și cu o scadență fixă pe care Banca are intenția pozitivă și capacitatea de a le păstra pînă la scadență și care nu sînt desemnate la valoarea justă prin contul de profit și pierdere sau nu sînt disponibile pentru vânzare.

Valori mobiliare investiționale disponibile pentru vânzare

Valori mobiliare investiționale disponibile pentru vânzare sînt investiții financiare nederivate care sînt procurate, mai cu seamă, în scopul vânzării sau achiziționării ulterioare într-o perioadă scurtă de timp și care fac parte din portofoliu, tranzacții recente care urmează să genereze profit într-un termen scurt de timp.

Recunoașterea inițială

La recunoașterea inițială Banca determină valoarea justă a valorii mobiliare investiționale plus cheltuielile suplimentare directe aferente tranzacției care ulterior se reflectă în dependență de clasificare ca fiind păstrate pînă la scadență sau disponibile pentru vânzare.

Evaluarea ulterioară

Valori mobiliare investiționale păstrate pînă la scadență se evaluează la costul amortizat utilizînd metoda dobânzii efective.

Excepție sînt obligațiunile de stat cu o rată a dobînzii flotantă, cuponul de dobîndă la care se achită periodic (semestrial). Acest tip de valori mobiliare se evaluează la costul amortizat utilizînd metoda liniară în legătură cu faptul că este imposibil și anevoios să calculezi cu certitudine fluxul de trezorerie, și întrucît deosebirea la aplicarea metodelor sus-menționate este neesențială. Valorile mobiliare investiționale disponibile pentru vînzare se evaluează la valoarea justă, modificările căreia se reflectă în capitalul Băncii. Valoarea justă a valorilor mobiliare investiționale disponibile pentru vînzare se determină în temeiul prețurilor cotate ale acestora și tehnicilor de evaluare pe baza datelor observabile și neobservabile pe piața activă. Investițiile de capital necotate, valoarea justă a cărora este imposibil de determinat cu certitudine, se reflectă la valoarea nominală. Venitul aferent dobînzii este prezentat în raportul privind rezultatele financiare după metoda dobînzii efective. Venitul aferent dividendelor este prezentat în raportul privind rezultatele financiare în momentul obținerii dreptului la dividende.

Reclasificarea

În cazul vînzării de către Bancă a valorilor mobiliare investiționale păstrate pînă la scadență în sumă mai mare decît „valoarea nesemnificativă”, total portofoliul aferent acestui tip de valori mobiliare se reclasifică în categoria „disponibile pentru vînzare” și se evaluează la valoarea justă. Excepție constituie vînzările obligatorii de valori mobiliare în conformitate cu reglementările BNM (cotările obligatorii ale valorilor mobiliare de stat). Urmare a acestora se interzice clasificarea investițiilor ca păstrate pînă la scadență în decursul a două exerciții financiare ulterioare.

Această interdicție nu se extinde asupra următoarelor cazuri:

- vînzarea a avut loc cu puțin timp înainte termenului de scadență sau datei achitării astfel încît modificările ratei dobînzii pe piață nu au avut o influență considerabilă asupra valorii juste a valorii mobiliare;
- vînzarea a avut loc după ce Banca a reușit să acumuleze practic toată suma inițială a valorii mobiliare prin intermediul efectuării plăților cu regularitate sau în avans;
- vînzarea a avut loc în rezultatul unui eveniment excepțional care nu a depins de Bancă, un eveniment de forță majoră care nu a putut fi preîntîmpinat de Bancă, dar nelimitîndu-se la următoarele:
 - ✓ deteriorarea semnificativă a bonității emitentului;
 - ✓ modificarea legislației fiscale;
 - ✓ cedarea unei părți considerabile a activelor;
 - ✓ creșterea semnificativă în aprecierea riscurilor aferente investițiilor păstrate pînă la scadență și utilizate în scopuri de reglementare a adecvării capitalului în funcție de riscuri;
 - ✓ alte circumstanțe de forță majoră.

În cazul în care Banca are intenția și capacitatea de a păstra pînă la scadență valorile mobiliare investiționale disponibile pentru vînzare, acestea pot fi transferate în categoria valorilor mobiliare investiționale păstrate pînă la scadență. Totodată valoarea justă a astfel de valori mobiliare la data reclasificării devine noul cost amortizat al acestora. Provizionul acumulat din reclasificarea valorilor mobiliare cu scadență fixă pînă la survenirea termenului de scadență se amortizează în decursul perioadei rămase pînă la scadență acestora în contul de profit și pierderi cu aplicarea metodei dobînzii efective.

Mijloace bănești și echivalentul acestora

Mijloacele bănești și echivalentul acestora cuprind bancnotele și monedele din casierie, soldul mijloacelor bănești păstrate în BNM și activele financiare foarte lichide pe termen scurt cu o

scadență mai mică de trei luni de la data achiziției, care sînt supuse riscului neînsemnat al modificării valorii juste a acestora. Mijloacele bănești și echivalentul acestora se contabilizează la costul amortizat în raportul privind situațiile financiare.

Plasamente și credite acordate băncilor

Plasamentele și creditele acordate băncilor inițial sînt recunoscute la valoarea justă, reflectînd sumele obținute (valoarea justă a contraprestației primite) diminuate cu suma cheltuielilor aferente tranzacției. Ulterior plasamentele și creditele acordate băncilor sînt recunoscute la costul amortizat folosind metoda dobînzii efective.

Imobilizări corporale (mijloace fixe și echipament)

Recunoaștere și evaluare

Mijloacele fixe vor fi recunoscute ca activ dacă, și numai dacă:

- (a) există probabilitatea că Banca va obține beneficii economice viitoare aferente obiectului dat;
- (b) costul obiectului dat poate fi evaluat în mod credibil;
- (c) costul obiectului dat este stabilit de legislația în vigoare;
- (d) durata de viață utilă a obiectului data este mai mare de un an.

Piese de schimb și echipamentul de service sînt înregistrate ca stocuri și recunoscute în profit sau pierdere atunci cînd sînt consumate. Piese de schimb de proporții și echipamentul de rezervă sînt clasificate ca imobilizări corporale cînd Banca preconizează să le utilizeze mai mult de o perioadă de gestiune. În mod similar, dacă piesele de schimb și echipamentul de service pot fi utilizate numai în legătură cu un element de imobilizări corporale, ele sînt contabilizate ca imobilizări corporale.

Bunurile imobiliare și echipamentul se evaluează la prețul de cumpărare minus orice amortizare acumulată ulterior și orice pierderi acumulate din deprecieri acolo unde e cazul necesar.

Costul include toate cheltuielile legate nemijlocit de achiziționarea activului.

Prețul de cost al imobilizării corporale este format din:

- (a) prețul de cumpărare, inclusiv taxele vamale și taxele nerecuperabile, după deducerea reducerilor comerciale și rabaturilor;
- (b) orice costuri care se atribuie direct aducerii activului la locația și condiția necesare pentru ca acesta să fie exploatat în modul dorit de conducerea Băncii;
- (c) estimarea inițială a cheltuielilor de demontare și eliminare a imobilizării corporale;
- (d) procurarea softului care este o componentă esențială pentru funcționarea echipamentului respectiv se capitalizează ca parte a echipamentului dat.

Cheltuieli care nu sînt elemente ale costului imobilizării corporale:

- (a) cheltuieli de deschidere a unei noi agenții/filiale;
- (b) cheltuieli aferente implementării noilor produse/servicii (inclusiv cheltuieli de publicitate și activități promoționale);
- (c) cheltuieli de dirijare a activității comerciale în noul plasament sau cu o nouă categorie de clienți (inclusiv cheltuieli de instruire a personalului); și
- (d) cheltuieli administrative și alte cheltuieli de regie generale.

Politica contabilă a B.C. «UNIBANK» S.A.

Softul procurat care este o componentă esențială pentru funcționarea echipamentului respectiv se capitalizează ca parte a echipamentului dat.

În cazul în care mijlocul fix sau echipamentul este alcătuit din mai multe componente care au durata de viață utilă diferită, așa tip de componente se contabilizează ca obiecte aparte (componente de bază) de mijloc fix și echipament.

Evidența mijloacelor fixe după recunoaștere

După recunoaștere în calitate de activ, evidența mijlocului fix se ține la prețul de cumpărare minus orice amortizare acumulată ulterior și orice pierderi acumulate din deprecieri.

Cheltuielile perioadelor ulterioare

Banca recunoaște la valoarea contabilă a imobilizărilor corporale, costul elementului care se înlocuiește la momentul suportării cheltuielilor, în cazul existenței unei probabilități de obținere de către Bancă a beneficiilor economice viitoare aferente activului dat, și costul activului poate fi evaluat în mod credibil. Alte cheltuieli sînt recunoscute în raportul privind rezultatele financiare ca cheltuieli ale perioadei de gestiune respective.

Derecunoașterea

Valoarea contabilă a unui element de imobilizări corporale este derecunoscută:

- (a) la cedarea acestuia, sau
- (b) cînd nu se mai așteaptă beneficii economice viitoare din utilizarea sau cedarea acestuia.

Veniturile sau cheltuielile care rezultă din derecunoașterea elementului de imobilizări corporale se includ în profit sau pierdere.

Veniturile sau cheltuielile care rezultă din derecunoașterea elementului de imobilizări corporale se determină ca diferență dintre încasările nete la cedare, dacă există, și valoarea contabilă a elementului.

Amortizarea

Amortizarea se reflectă în raportul privind rezultatele financiare după metoda liniară bazîndu-se pe durata de viață utilă a fiecărui articol al imobilizării corporale. Amortizarea aferentă terenurilor nu se calculează. Estimarea duratei de viață utilă a activului este un raționament bazat pe experiența cu active similare și recomandările Catalogului mijloacelor fixe și activelor nemateriale, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr.388 din 21 martie 2003.

Se stabilește durata de viață utilă pentru:

- Clădiri: 25-50 ani
- Vehicule: 5- 7 ani
- Mobilier și echipament: 2-20 ani
- Modernizări aduse activelor închiriate: perioada de acțiune a contractului de arendă.

Metodele de calculare a amortizării, durata de viață utilă și valoarea reziduală se analizează anual și, în caz de necesitate, se revizuiesc.

Calcularea amortizării mijloacelor fixe se efectuează chiar dacă valoarea justă a activului depășește valoarea sa contabilă, cu condiția că valoarea reziduală a activului nu depășește valoarea sa contabilă. Calcularea amortizării are loc și în timpul reparației și întreținerii activului.

Valoarea amortizabilă a activului este determinată după ce s-a scăzut valoarea lui reziduală.

Amortizarea activului începe când acesta este disponibil pentru folosință, adică atunci când se află în amplasamentul și condiția care sînt necesare pentru funcționarea sa în corespundere cu intențiile conducerii. Calcularea amortizării activului încetează cel mai devreme: la data când activul este clasificat ca deținut pentru vânzare (sau inclus într-un grup de cedare care este clasificat ca deținut pentru vânzare) sau la data când activul este derecunoscut. Respectiv, calcularea amortizării nu încetează în cazul când activul se strică sau este retras din folosință activă, cu excepția cazurilor când activul este complet amortizat. Activul deținut pentru vânzare, în cazul imposibilității comercializării acestuia, complet se depreciază sau este trecut în categoria „în folosință”, în cazul dat amortizarea se calculează suplimentar pentru toată perioada în care activul a fost clasificat ca deținut pentru vânzare.

Imobilizări necorporale

Banca recunoaște imobilizarea necorporală conform următoarelor criterii de identificare:

- (a) este separabilă, adică poate fi separată sau divizată de Bancă și vîndută, transferată, licențiată, închiriată sau schimbată, fie individual, fie împreună cu un contract, un activ sau o datorie respectivă, indiferent dacă Banca intenționează să procedeze astfel; sau
- (b) decurge din drepturi contractuale sau de altă natură legală, indiferent dacă aceste drepturi sînt transferabile sau separabile de Bancă sau de alte drepturi și obligații.

Imobilizarea necorporală este recunoscută numai dacă:

- (a) există probabilitatea ca Bancă să obțină beneficii economice viitoare aferente activului;
- (b) costul activului poate fi evaluat credibil.

Imobilizarea necorporală inițial se evaluează la cost.

Costul imobilizării necorporale achiziționate separat include:

- (a) prețul de achiziție al imobilizării necorporale, inclusiv taxele de import și impozitele aferente nereturnabile, după deducerea rabaturilor comerciale; și
- (b) orice cheltuieli atribuite direct pregătirii imobilizării pentru utilizarea prevăzută.

Programe informatice (software-ul)

Licențele de achiziționare a programelor informatice se capitalizează în temeiul costurilor aferente achiziționării și generării interne a acesteia. Acest cost se amortizează prin metoda casării liniare conform duratei de viață (2.5 - 4 ani).

Costurile aferente dezvoltării și menținerii elementelor de programe informatice se recunosc la cheltuieli suportate. Cheltuielile, legate nemijlocit de elaborarea produselor programelor

informatice identificate și unicate, controlate de Bancă, cu obținerea certă a beneficiilor economice care depășesc cheltuielile în decursul unui exercițiu financiar, se recunosc ca imobilizări necorporale. Cheltuielile directe includ costurile aferente specialiștilor care elaborează programele informatice și partea corespunzătoare a cheltuielilor de regie.

Recunoașterea costurilor în valoare contabilă a imobilizării necorporale încetează când imobilizarea se află în condiția necesară pentru ca ea să poată opera în maniera intenționată de conducere.

Licențele

Licențele se capitalizează la costul de achiziție. Costurile se amortizează prin metoda casării liniare reieșind din termenul de acțiune al licenței (4 ani).

Cheltuieli ulterioare

Cheltuielile ulterioare aferente imobilizărilor necorporale capitalizate se atribuie la capital doar în cazul când acestea contribuie la majorarea beneficiilor viitoare privind activul corespunzător la care se atribuie. Alte cheltuieli se casează pe măsura apariției lor.

Goodwill

Reputația de afaceri reprezintă un excedent al costului total al achiziției, participației minoritare, valorii juste a participațiilor anterior achiziționate în capitalul companiei la data achiziției asupra valorii juste a activelor nete identificate ale companiei la data achiziției. Reputația de afaceri aferentă achiziționării filialelor se reflectă în componența altor active sau într-un articol aparte în raportul privind situațiile financiare dacă suma acestuia este considerabilă. Reputația de afaceri aferentă achiziționării combinării de întreprinderi se reflectă ca parte a investiției în entități asociate. Reputația de afaceri se recunoaște la costul achiziției cu deducerea pierderilor din depreciere acumulate (daca acestea există).

Testarea reputației de afaceri privind deprecierea se efectuează de către Grup nu mai puțin decât o dată pe an, precum și în cazul apariției indicilor unei posibile depreciere. Reputația de afaceri se atribuie la unitățile generatoare de fluxuri de trezorerie sau la grupurile de unități asemănătoare care, după cum se presupune, vor obține beneficii de pe urma majorării eficacității activității în rezultatul asocierii. Aceste unități sau grupuri de unități reprezintă un nivel de bază conform căruia Grupul ține evidența reputației de afaceri și după mărimea sa nu depășesc segmentul de raportare. La cedarea activului din unitatea generatoare de fluxuri de trezorerie la care a fost atribuită reputația de afaceri, profitul și pierderea aferente cedării includ costul curent al reputației de afaceri privind activul cedat care, de obicei, se stabilește proporțional cotei activului cedat în costul unității generatoare de fluxuri de trezorerie.

Deprecierea activelor nefinanciare

Valoarea de bilanț a activelor nefinanciare ale Băncii, cu excepția activelor fiscale amânate, se examinează la fiecare dată gestionară în scopul identificării indicilor deprecierei. În cazul identificării indicilor obiectivi de depreciere, se estimează valoarea recuperabilă a activului.

La evaluarea existenței indicilor de depreciere a activelor Banca ia în considerație cel puțin următoarele elemente:

Surse externe de informații

(a) pe parcursul perioadei valoarea de piață a activului a scăzut semnificativ mai mult decât s-ar fi așteptat ca rezultat al trecerii timpului sau utilizării obișnuite.

Politica contabilă a B.C. «UNIBANK» S.A.

(b) pe parcursul perioadei au avut loc modificări semnificative, cu efect negativ asupra Băncii, sau astfel de modificări se vor produce în viitorul apropiat asupra mediului tehnologic, comercial, economic sau juridic în care Banca își desfășoară activitatea, sau pe piața căreia îi este dedicat activul.

(c) ratele dobânzilor de piață sau alte norme de profit investiționale de piață au crescut în timpul perioadei, fiind probabil ca aceste creșteri să afecteze rata de actualizare utilizată la calculul valorii de utilizare și valorii recuperabile a activului.

Surse interne de informații

(e) există indici de uzură fizică și morală a activului.

(f) pe parcursul perioadei au avut loc modificări semnificative, cu efect negativ asupra Băncii, sau astfel de modificări se vor produce în viitorul apropiat în ceea ce privește gradul sau modul în care activul este utilizat (sau se așteaptă să fie utilizat).

(g) raportările interne pun la dispoziție indici cu privire la faptul că rezultatele economice ale activului sînt sau vor fi mai slabe decît cele scontate.

Pierderile din depreciere sînt recunoscute în cazul cînd valoarea de bilanț a activului sau unităților acestuia generatoare de numerar este mai mare decît valoarea recuperabilă. Unitatea generatoare de numerar reprezintă cel mai mic grup de active care include activul avut în vedere și care generează intrări de numerar independente în mare măsură de intrările de numerar de la alte active sau grupuri de active. Pierderile din depreciere se recunosc în raportul privind rezultatele financiare. Pierderile din depreciere aferente unității generatoare de numerar se distribuie astfel încît să fie redusă valoarea altor active în obiect (grupul de obiecte).

Valoarea recuperabilă a activului sau unității generatoare de numerar este determinată reieșind din cea mai mare valoare dintre valoarea de utilizare și valoarea netă de comercializare minus costurile de vînzare. La determinarea valorii de utilizare, fluxurile de trezorerie care se așteaptă sînt decontate pînă la valoarea lor curentă utilizînd rata de actualizare pînă la impozitare, care reflectă evaluările pieței curente ale valorii-timp, precum și riscurile specifice activului.

În ceea ce privește celelalte active, pierderile din depreciere recunoscute în perioadele anterioare, se evaluează la fiecare dată gestionară pentru identificarea indicilor de diminuare a pierderilor sau lipsa acestora. Pierderile din depreciere urmează să fie reversate dacă s-au modificat factorii care au stat la baza determinării valorii recuperabile. Pierderile din depreciere pot fi reversate doar pîna la valoarea de bilanț a activului pînă la depreciere cu luarea în considerație a amortizării, precum dacă pierderile din depreciere n-ar fi fost recunoscute anterior.

Stocurile de mărfuri și materiale

Stocuri — active care se vor utiliza în procesul de prestare a serviciilor și au o durată de exploatare mai mică de un an și costul mai mic de 6000 lei.

Stocurile se evaluează la valoarea cea mai mică dintre cost sau prețul net de vînzare.

Costul stocurilor include toate costurile aferente achiziției și alte costuri suportate pentru a asigura locul plasării și starea curentă a stocurilor.

Costurile de procurare a stocurilor includ prețul de procurare, taxele de import și alte impozite (cu excepția celor care ulterior sînt restituite Băncii de organele fiscale), precum și cheltuielile de transport, de încărcare-descărcare și celelalte costuri nemijlocit atribuite la procurarea materialelor. Rabaturile comerciale, reducerile și alte elemente similare se deduc pentru a stabili costurile de procurare. Alte cheltuieli sînt incluse în costul stocurilor doar în măsura în care acestea au fost suportate pentru a asigura locul plasării și starea curentă a stocurilor.

Cheltuieli ce nu sînt incluse în costul stocurilor, dar sînt recunoscute drept cheltuieli ale perioadei în care au survenit:

- (a) cheltuieli de depozitare;
- (b) regii generale de administrație care nu contribuie la asigurarea amplasării și stării curente a stocurilor.

Costul stocurilor se determină prin utilizarea metodei “primul intrat – primul ieșit” (FIFO). Banca folosește aceeași formulă de determinare a costului pentru toate stocurile de natură similară. Costul stocurilor la casare se trece la cheltuieli. În cazul divergențelor la recunoașterea cheltuielilor privind stocurile dintre SIC 2 și Codul Fiscal al Republicii Moldova în raportarea financiară se vor aplica cerințele SIRF. Unele stocuri pot fi atribuite la alte conturi de active, de exemplu, stocurile utilizate în calitate de componente ale mijloacelor fixe create cu forțe proprii. Stocurile atribuite la alte active sînt recunoscute drept cheltuieli pe parcursul duratei de viață utilă a activului corespunzător.

Investiții imobiliare

Investiție imobiliară – proprietate imobiliară (teren sau clădire, sau parte a unei clădiri, sau ambele) deținută (de proprietar sau de locatar în baza unui contract de arendă financiară) în scopul obținerii plăților de arendă sau creșterii valorii capitalului, sau ambele, decît pentru:

- (a) a fi utilizată în producția sau furnizarea de bunuri, sau prestări servicii în scopuri administrative; precum și
- (b) a fi vîndută pe parcursul desfășurării activității obișnuite.

Investiția imobiliară este deținută în scopul obținerii plăților de arendă sau creșterii valorii capitalului, sau ambele. Investiția imobiliară generează fluxuri de trezorerie care sînt în mare măsură independente de alte active deținute de Bancă.

Exemple de investiții imobiliare:

- (a) terenuri, deținute în scopul creșterii pe termen lung a valorii capitalului, decît în scopul vînzării într-un timp foarte scurt pe parcursul desfășurării activității obișnuite;
- (b) terenuri, deținute pentru a fi utilizate în viitor într-un mod încă nedeterminat. (În cazul în care Banca nu s-a determinat cu privire la utilizarea terenului ca pe un tip de proprietate imobiliară, utilizată de posesor sau în scopul vînzării într-un timp foarte scurt în decursul desfășurării activității obișnuite, atunci terenul se consideră ca fiind deținut în scopul creșterii valorii capitalului);
- (c) clădire care se află în proprietatea Băncii (sau este deținută de Bancă în baza unui contract de leasing financiar) și este dată în chirie în baza unui sau mai multor contracte de leasing operațional;
- (d) clădire care la moment este liberă, dar care este deținută spre a fi dată în chirie în baza unui sau mai multe contracte de leasing operațional;
- (e) imobil care se construște sau se reconstruște pentru a fi utilizat în calitate de investiție imobiliară.

Investiția imobiliară se recunoaște ca activ doar atunci când:

- (a) există probabilitatea obținerii de către Bancă a beneficiilor economice viitoare aferente investiției imobiliare; și
- (b) costul investiției imobiliare poate fi evaluat credibil.

Investiția imobiliară inițial se evaluează la cost. Evaluarea inițială include costurile tranzacției.

Costul de achiziție al investiției imobiliare este format din prețul de cumpărare al acesteia plus orice cheltuieli direct atribuite. Cheltuielile directe atribuite includ, de exemplu, onorariile profesionale pentru prestarea serviciilor juridice, impozitele aferente transmiterii imobilului și alte costuri ale tranzacției.

Costul investiției imobiliare nu include:

- (a) costurile inițiale (cu excepția cazurilor în care acestea sînt necesare pentru a aduce imobilul în starea necesară pentru a fi capabil de funcționare după cum este planificat de conducerea Băncii);
- (b) pierderile din exploatare apărute înainte ca investiția imobiliară să atingă nivelul planificat de utilizare.

Banca utilizează pentru evidență modelul bazat pe cost pentru toate datoriile ce susțin investițiile imobiliare aducătoare de profit.

În conformitate cu modelul bazat pe cost, după recunoașterea în calitate de activ, evidența obiectului imobilizării corporale (mijloc fix) se ține la cost cu decucerea uzurii acumulate a mijlocului fix și pierderilor din depreciere.

Transferul la sau de la investiția imobiliară se efectuează doar la modificarea predestinării obiectului evidențiată prin:

- (a) începerea utilizării imobilului în calitate de imobil de către posesor, la transferul de la investiția imobiliară la categoria imobil;
- (b) începerea procesului de reconstrucție în scopul vânzării, la transferul de la investiția imobiliară la stocuri;
- (c) încheierea perioadei în decursul căreia imobilul a fost utilizat de posesor, la transferul imobilului utilizat de posesor la investiție imobiliară;
- (d) începerea unui leasing operațional în temeiul unui contract cu o altă parte, la transferul de la stocuri la investiție imobiliară.

Recunoașterea obiectului investiției imobiliare încetează (este exclus din raportul privind situația financiară) la momentul cedării sau cînd este definitiv retras din folosință și nu se mai preconizează apariția de beneficii economice viitoare din cedarea obiectului.

Banca dă în chirie o parte din suprafețele sale imobiliare. Dacă partea din suprafețele date în chirie este mai mare de 90% din totalul suprafeței obiectului, obiectul în întregime este recunoscut drept investiție imobiliară. Dacă se dă în chirie de la 30% la 90% din suprafața obiectului, suprafața respectivă se recunoaște drept investiție imobiliară doar dacă Banca deține dreptul legal de a vinde suprafața pe care o dă în chirie separat de cealaltă suprafață a obiectului.

Arenda (leasing)

Arenda (leasing) — contract conform căruia locatorul cedează locatarului, în schimbul unei plăți sau serii de plăți, dreptul de a utiliza un activ pentru o perioadă stabilită de timp.

Clasificarea arendeii (leasing)

Arenda se clasifică ca fiind arendă financiară, dacă aceasta presupune transferul preponderent al tuturor riscurilor și avantajelor aferente dreptului de proprietate asupra activului. Arenda se clasifică ca fiind arendă operațională, dacă aceasta nu presupune transferul preponderent al tuturor riscurilor și avantajelor aferente dreptului de proprietate asupra activului. Riscurile includ posibilitatea înregistrării pierderilor ca urmare a întreruperii în funcționare sau a învechirii tehnice sau a unor variații ale venitului datorate modificării condițiilor economice.

Clasificarea arendei ca fiind financiară sau operațională depinde mai curînd de fondul tranzacției decît de forma contractului.

Exemple de situații care individual sau în combinație conduc la clasificarea arendei ca fiind arendă financiară:

- a) contractul de arendă stipulează cedarea locatarului a dreptului de proprietate asupra activului la sfîrșitul perioadei de arendă;
- b) locatarul este în drept de a procura activul la un preț care se așteaptă a fi suficient de mic în comparație cu valoarea justă la data la care dreptul devine exercitabil, astfel încît la data începutului contractului de arendă există certitudinea că acest drept va fi realizat;
- c) termenul de arendă acoperă cea mai mare parte a duratei de viață economică a activului chiar dacă dreptul de proprietate nu este cedat;
- d) la data începutului contractului de arendă valoarea actualizată a plăților minime de arendă este cel puțin egală cu valoarea justă a activului care este obiect al arendeii;
- e) activele ce constituie obiect al contractului de arendă sînt de natură specială, astfel încît numai locatarul le poate utiliza fără modificări majore;
- f) dacă locatarul este în drept să rezilieze anticipat contractul de arendă, iar pierderile locatorului, generate de rezilierea contractului, revin locatarului;
- g) alte venituri sau pierderi rezultate din variația evaluării juste a valorii reziduale se pun în sarcina locatarului (de exemplu, sub forma unei reduceri a plății chiriei egală cu cea mai mare parte a încasărilor din vânzări la sfîrșitul contractului de arendă); și
- h) locatarul are posibilitatea de a prelungi contractul de arendă pentru încă o perioadă, cu plata pentru chirie substanțial mai redusă decît prețul de piață.

Arenda terenurilor și clădirilor se clasifică ca fiind financiară sau operațională în temeiul aceluiași principii ca și arenda altor active. Totuși, o caracteristică a terenurilor este că acestea au, în mod normal, o durată de viață economică nedefinită și, dacă la finele termenului de arendă nu se prevede transmiterea dreptului de proprietate locatarului, acesta nu-și asumă toate riscurile și avantajele aferente dreptului de proprietate asupra activului, caz în care arenda privind terenul se consideră ca fiind operațională. Terenurile și clădirile, care reprezintă elemente ale activului arendat, în scopul clasificării arendeii se examinează separat. Plățile minime de arendă (inclusiv orice plăți în avans însumate) sînt repartizate între elementele de clădiri și terenuri proporțional cu valorile juste ale drepturilor aferente arendeii ale elementelor de „teren” și „clădiri” la data încheierii contractului de arendă.

Plata efectuată la deținerea unui drept de proprietate asupra activului sau la achiziționarea activului în temeiul dreptului de arendă, reflectată în contabilitate ca arendă operațională, reprezintă plăți de arendă efectuate în avans, care se decontează pe durata contractului de arendă în concordanță cu graficul de beneficii obținute în rezultatul utilizării activului.

Reflectarea arendeii în rapoartele financiare ale locatarului

Arenda financiară

La începutul perioadei de arendă, Banca în calitate de locatar recunoaște operațiunile privind arenda financiară în rapoartele sale privind situația financiară ca active și datorii la valori egale valorii juste a activului care este obiect al contractului de arendă, sau la valoarea actualizată a plăților minime de arendă (dacă această valoare este mai mică), fiecare dintre aceste valori fiind determinată la începutul termenului de arendă. Rata de actualizare, care este utilizată la calcularea valorii actualizate a plăților minime de arendă, este rata implicită a dobânzii presupusă în contractul de arendă, dacă aceasta se poate determina. Orice costuri inițiale directe al Băncii se adaugă la suma recunoscută drept activ.

Tranzacțiile și ale evenimente se contabilizează și se prezintă în rapoarte în concordanță cu fondul lor economic și cu realitatea financiară, dar nu numai reieșind din forma juridică. Deși forma juridică a unui contract de arendă poate să nu reflecte faptul de transmitere Băncii a dreptului de proprietate asupra activului care este obiect al contractului de arendă, în cazul arendei financiare fondul și realitatea financiară rezidă în aceea că Banca dobândește beneficiile economice din utilizarea activului pe cea mai mare parte din durata de viață economică, în schimbul unei obligații de a plăti pentru acest drept o sumă aproximativ egală cu valoarea justă a activului la începutul termenului de arendă și cheltuielile de finanțare aferente.

Arenda financiară duce la apariția cheltuielilor de amortizare aferente activelor amortizabile, precum și cheltuielilor financiare în fiecare perioadă gestionară.

Arenda operațională

Plățile de arendă aferente unui contract de arendă operațională se recunosc ca cheltuieli prin metoda liniară de-a lungul duratei contractului de arendă.

Reflectarea arendei în rapoartele financiare ale locatorului

Arenda financiară

Banca în calitate de locator recunoaște în raportul său privind situațiile financiare activele aflate în arendă financiară drept creanțe debitoare la valoarea egală cu valoarea investiției nete în arendă. Costurile inițiale directe sînt adesea suportate de Bancă și includ sume cum ar fi comisioanele, onorariile achitate juriștilor pentru serviciile prestate și cheltuielile interne ce sînt nemijlocit legate de negocierea și semnarea contractului de arendă. Acestea nu includ cheltuielile generale de regie cum sînt cele suportate de secțiile de marketing și vânzări. În cazul arendei financiare cheltuielile inițiale directe se includ în evaluarea inițială a creanței aferente arendei financiare și diminuează suma venitului recunoscut pe durata contractului de arendă.

Arenda operațională

Banca în calitate de locator recunoaște în raportul său privind situațiile financiare activele aflate în arendă operațională în dependență de tipul acestor active.

Venitul rezultat din arenda operațională urmează să fie recunoscut în componența veniturilor prin metoda liniară pe durata contractului de arendă.

Costurile, inclusiv amortizarea, suportate la obținerea venitului din arendă sînt recunoscute drept cheltuieli. Veniturile din arendă (cu excepția încasărilor din servicii prestate precum asigurarea și deservirea tehnică) se recunosc prin metoda liniară pe durata contractului de arendă, chiar dacă încasările nu sînt înregistrate pe această bază.

Costurile inițiale directe suportate de Bancă pentru negocierea și semnarea contractului de arendă operațională se adaugă la valoarea contabilă a activului ce reprezintă obiect al contractului și sînt

recunoscute drept cheltuială pe perioada contractului de arendă, utilizând aceleași principii ca și cele aplicate venitului din arendă.

Active immobilizate deținute pentru vânzare

Activele immobilizate, care urmează să fie rambursate, în principal, din contul vânzării lor, dar nu din utilizarea lor continuă, se clasifică ca deținute pentru vânzare. Înainte de a fi clasificate ca deținute pentru vânzare, activele se evaluează la valoarea cea mai mică dintre valoarea contabilă și valoarea justă minus costurile de vânzare. Se clasifică drept deținute pentru vânzare doar acele active pe care Banca intenționează să le vândă și dispune de un Plan real de vânzare a acestor active aprobat de conducere.

Pierderile din depreciere, la clasificarea lor inițială drept deținute pentru vânzare, și profitul sau pierderile ulterioare la reevaluarea acestora sînt recunoscute drept cheltuieli sau venituri ale perioadei de raportare. Profitul care este mai mare decît orice pierderi cumulative din deprecieri nu este recunoscut.

Activele immobilizate, transmise în schimbul rambursării creditelor, se reflectă la valoarea cea mai mică dintre valoarea totală a datoriei debitorului (soldul datoriei, dobînda calculată, comisioanele, amenzile reflectate în bilanțul contabil și alte datorii aferente creditului) și valoarea justă (prețul de piață) a activelor immobilizate menționate minus costurile de vânzare.

Banca recunoaște pierderea (profitul) din depreciere pentru orice diminuare (creștere) ulterioară a valorii contabile a activelor immobilizate, transmise în schimbul rambursării creditelor în conformitate cu Standardul Internațional de Raportare Financiară nr.5. Profitul, recunoscut de Bancă în rezultatul oricărei creșteri a valorii juste minus costurile de vânzare urmare a vânzării activului immobilizat, transmis în schimbul rambursării creditelor, nu poate depăși pierderile cumulate din depreciere anterior recunoscută.

Mijloacele altor bănci

Evidența mijloacelor altor bănci se ține de către Bancă din momentul eliberării mijloacelor bănești sau a altor active de către băncile contractante. Datoriile financiare se reflectă la costul amortizat. La atragerile de disponibilități pe termen scurt Banca utilizează metoda liniară de amortizare, întrucît rezultatul financiar obținut nu se va deosebi esențial de cel obținut în cazul aplicării metodei dobînzii efective.

Mijloacele persoanelor fizice și clienților corporativi

Mijloacele persoanelor fizice și clienților corporativi includ datoriile financiare față de persoanele fizice și clienții corporativi (inclusiv organele de stat și companiile aflate sub controlul statului) și se reflectă la costul amortizat. La atragerile de disponibilități pe termen scurt Banca utilizează metoda liniară de amortizare, întrucît rezultatul financiar obținut nu se va deosebi esențial de cel obținut în cazul aplicării metodei dobînzii efective.

Provizioane, datorii contingente și active contingente

Provizionul, rezultat dintr-o obligație și defalcări, este o datorie lipsită de caracter financiar cu exigibilitate sau valoare incertă. Provizioanele sînt create la apariția unor obligații ale Băncii (legale sau implicite) generate de evenimente anterioare datei de raportare. Cu toate acestea, este probabil că, pentru a-și onora obligațiile respective, Banca va necesita o ieșire de resurse economice și valoarea obligației va putea fi estimată cu credibilitate.

O datorie (în scopul recunoașterii în situațiile financiare) – o obligație curentă a Băncii, rezultată din evenimente anterioare, a cărei stingere, după cum se așteaptă, va determina ieșirea din Bancă a resurselor ce conțin beneficii economice.

O obligație legală – obligația care rezultă:

- (a) dintr-un contract (în mod explicit sau implicit);
- (b) din legislație; sau
- (c) din-un alt efect al normelor legale.

O obligație implicită (obligație concludentă) – obligația care rezultă din acțiunile Băncii în cazul în care:

- (a) prin stabilirea unei practici anterioare, prin politica publicată sau dintr-o declarație curentă suficient de elocventă, Banca a indicat celorlalte părți că își asumă anumite responsabilități; și
- (b) ca rezultat, Banca a creat celorlalte părți idei întemeiate că-și va onora obligațiile asumate.

O obligație contingentă:

- (a) o obligație posibilă care apare ca urmare a unor evenimente anterioare și a cărei existență va fi confirmată numai de apariția sau neapariția unuia sau mai multor evenimente viitoare incerte și care nu pot fi în totalitate sub controlul Băncii; sau
- (b) o obligație curentă care apare ca urmare a unor evenimente anterioare, dar care nu este recunoscută deoarece:
 - (i) nu este cert că pentru a stinge obligația va fi necesară ieșirea resurselor ce conțin beneficii economice; sau
 - (ii) valoarea obligației nu poate fi evaluată suficient de credibil.

Activ contingent – un activ posibil care apare ca urmare a unor evenimente anterioare și a cărui existență va fi confirmată numai prin apariția sau neapariția unuia sau mai multor evenimente viitoare nesigure și care nu sînt în totalitate sub controlul Băncii.

Contract oneros – contract în care costurile inevitabile implicate de îndeplinirea obligațiilor contractuale depășesc beneficiile economice estimate a fi obținute din respectivul contract.

Restructurarea – program care este planificat și monitorizat de conducere și care modifică semnificativ:

- (a) sfera de activitate realizată de Bancă; ori
- (b) modalitatea în care este condusă activitatea.

Provizionul se recunoaște în cazul în care:

- (a) Banca are o obligație curentă (legală sau implicită) generată de un careva eveniment anterior;
- (b) este posibil ca o ieșire de resurse care încorporează beneficii economice să fie necesară pentru a onora obligația respectivă; și
- (c) poate fi realizată o estimare credibilă a valorii obligației.

Dacă aceste condiții nu sînt îndeplinite, provizionul nu va fi recunoscut.

Un eveniment trecut generează o obligație curentă, dacă, ținînd seama de toate dovezile existente, probabilitatea unei obligații curente la sfîrșitul perioadei de raportare prevalează asupra lipsei unei astfel de obligații.

Pentru ca evenimentul să fie eveniment care obligă, este necesar ca Banca să nu dispună de alternative realiste pentru stingerea obligației generate de producerea evenimentului. Acest fapt este posibil doar:

- (a) în cazul în care stingerea obligației poate fi impusă în mod silit prin lege; sau
- (b) în cazul unei obligații implicite, cînd evenimentul (care poate fi o acțiune a Băncii) creează altor părți speranțe întemeiate că Banca își va onora obligația.

Ieșirea de resurse sau un alt eveniment se consideră probabil, dacă un astfel de eveniment mai degrabă se va produce decât nu, deci probabilitatea că evenimentul va avea loc este mai mare decât acesta nu se va produce. În situația în care nu este probabilă existența unei obligații curente, Banca prezintă o obligație contingentă, cu excepția cazului în care o reducere a resurselor care să încorporeze beneficiile economice este îndepărtată.

Utilizarea estimărilor constituie o parte esențială a elaborării situațiilor financiare și nu diminuează credibilitatea acestora.

În cazul în care nu poate fi efectuată nici o estimare credibilă, va exista o datorie care nu poate fi recunoscută. O astfel de datorie este prezentată ca obligație contingentă.

Banca nu recunoaște obligațiile contingente.

În situația în care probabilitatea apariției unei ieșiri de resurse este îndepărtată, Banca prezintă pentru toate clasele de datorii contingente, la sfârșitul perioadei de gestiune, o scurtă descriere a naturii datoriei contingente și, dacă e cazul:

- (a) o estimare a efectelor asupra indicatorilor financiari;
- (b) indicarea gradului de incertitudine legat de valoarea sau momentul ieșirii de resurse; și
- (c) probabilitatea unei rambursări.

Valoarea recunoscută ca provizion reflectă cea mai bună estimare a cheltuielilor necesare la sfârșitul perioadei de raportare pentru stingerea obligației curente.

Provizioanele sînt revizuite nu mai rar decât o dată în trimestru și sînt ajustate pentru a reflecta cea mai bună estimare curentă. În cazul în care nu mai este probabilă o ieșire de resurse care încorporează beneficii economice pentru stingerea unei obligații, provizionul este anulat.

Provizionul se utilizează numai pentru acoperirea cheltuielilor pentru care a fost inițial recunoscut.

Provizionul nu va fi recunoscut pentru pierderile viitoare din exploatare.

Dacă Banca este parte a unui contract oneros, obligația contractuală curentă este recunoscută și evaluată ca un provizion.

O obligație implicită de restructurare apare numai în cazul în care Banca:

- (a) dispune de un plan oficial detaliat pentru restructurare, care să stipuleze cel puțin:
 - (i) activitatea sau partea de activitate la care se referă;
 - (ii) principalele unități restructurate după criteriul teritorial;
 - (iii) distribuția, posturile și numărul aproximativ de angajați care vor primi compensații pentru rezilierea contractului individual de muncă;
 - (iv) cheltuielile implicate; precum și
 - (v) termenele de realizare a planului; și
- (b) cei afectați au motive să creadă că restructurizarea va fi realizată de către Bancă prin demararea implementării planului respectiv sau prin comunicarea principalelor stipulări ale acestuia celor care vor fi afectați de procesul de restructurare.

Decizia de restructurare, luată de conducere sau Consiliul Băncii înainte de încheierea perioadei de raportare, nu generează o obligație implicită la finele perioadei de raportare, cu excepția cazurilor în care Banca, pînă la finele perioadei de gestiune:

- (a) a început implementarea planului de restructurare; sau
- (b) a anunțat principalele stipulări ale planului de restructurare celor afectați de aceasta generînd așteptări valide asupra faptului că Banca va efectua restructurarea dată.

Politica contabilă a B.C. «UNIBANK» S.A.

Provizionul aferent restructurării include numai costurile directe generate de restructurare, și anume cele care sînt simultan:

- (a) generate în mod necesar de procesul de restructurare; și
- (b) nu sînt legate de desfășurarea continuă a activității Băncii.

Provizionul aferent restructurării nu include costuri precum cele legate de:

- (a) recalificarea sau mișcarea de personal curent;
- (b) marketing; sau
- (c) investiții în noi sisteme.

Capitalul acționar

Dividende

Dividendele aferente acțiunilor simple ordinare se reflectă ca datorie în perioada în care acestea au fost anunțate.

Cheltuieli privind emisiunea de acțiuni

Cheltuielile suplimentare direct atribuite la emisiunea instrumentului de capitaluri proprii se deduc din evaluarea inițială a instrumentului de capitaluri proprii.

Beneficiile angajaților

Banca recunoaște:

- (a) o datorie — în cazul în care angajatul a prestat un serviciu în schimbul unei remunerări care urmează să fie achitată în viitor;
- (b) o cheltuială — în cazul în care Banca utilizează beneficiul economic care apare în rezultatul serviciului prestat de angajat în schimbul unei remunerări.

Beneficiile pe termen scurt ale angajaților

Beneficiile pe termen scurt ale angajaților Băncii includ elemente ca salarii, prime, concediul anual de odihnă plătit și contribuții de asigurări sociale care sînt recunoscute la cheltuieli pe măsura apariției lor.

Obligațiile aferente beneficiilor pe termen scurt ale angajaților se evaluează pe o bază neactualizată.

Cheltuielile privind concediul plătit se recunosc în conformitate cu perioada de activitate a angajatului. Pentru concediile care se cuvin conform legislației, dar nu se face uz de ele, Banca creează un provizion care se calculează în conformitate cu legislația în vigoare a Republicii Moldova.

Planuri de pensii cu contribuții determinate

Din plățile care se fac în favoarea angajaților în conformitate cu legislația în vigoare sînt reținute contribuții obligatorii în Bugetul asigurărilor sociale și medicale. Banca, în cadrul desfășurării activității, efectuează plăți a contribuțiilor de asigurări sociale la adresa Casei Naționale de Asigurări Sociale și plăți a primelor de asigurări medicale la adresa Casei Naționale de Asigurări Medicale în

Politica contabilă a B.C. «UNIBANK» S.A.

numele său și în numele angajaților săi. Toate contribuțiile respective în fondul de pensii al Republicii M se recunosc în raportul privind rezultatele financiare ca cheltuieli pe măsura apariției lor. Banca nu are careva obligații ulterioare față de angajați privind retribuțiile.

Banca nu operează cu o schemă independentă de pensii și ca rezultat nu are careva obligații privind compensațiile de pensie. În același timp în Bancă nu există un plan de pensii cu contribuții determinate sau un plan de beneficii la încheierea contractului de muncă. Banca nu are careva obligații de prestare a serviciilor ulterioare vizavi de foștii sau actualii angajați.

Recunoașterea veniturilor și cheltuielilor

Veniturile și cheltuielile aferente dobânzilor se reflectă în contul de profit și pierdere prin metoda calculării cu utilizarea metodei dobânzii efective. Un astfel de calcul include repartizarea în timp a tuturor comisioanelor și taxelor plătite și încasate de părțile participante la contract și care sînt parte integrantă a ratei dobânzii efective, costurile aferente tranzacției, precum și alte prime și reduceri. La plasările și atragerile pe termen scurt Banca utilizează metoda liniară de amortizare a veniturilor și cheltuielilor aferente dobânzilor, întrucît rezultatul financiar obținut nu diferă esențial de cel obținut la utilizarea metodei dobânzii efective.

După ce costul activului financiar sau grupului de active financiare a fost parțial casată în rezultatul apariției pierderilor din depreciere, venitul aferent dobînzii este recunoscut în temeiul ratei dobînzii aplicată la decontarea viitoarelor fluxuri de trezorerie în scopul determinării valorii pierderii din depreciere.

Recunoașterea veniturilor aferente dobînzii se efectuează numai atunci cînd este probabil ca beneficiile economice asociate tranzacției vor intra în Bancă. Totodată, în cazul apariției unei incertitudini legată de încasarea unei sume deja inclusă în venituri, suma neîncasată sau suma ce pare că nu va mai fi încasată se recunoaște ca cheltuială, dar nu ca o ajustare a valorii veniturilor recunoscute inițial.

Veniturile aferente comisioanelor care se referă la rata dobînzii efective includ comisioanele încasate sau plătite privind formarea sau achiziționarea activului financiar, sau emiterea datoriei financiare.

Celelalte plăți și venituri aferente comisioanelor apar la prestarea de către Bancă a serviciilor financiare, inclusiv serviciile de gestionare a mijloacelor bănești, serviciile de brokeraj, se reflectă în situația rezultatului global după metoda calculării, mai bine zis la prestarea serviciilor corespunzătoare.

Dividendele

Dividendele se reflectă în situația rezultatului global în perioada în care acestea au fost anunțate. Informația privind dividendele anunțate după data de raportare, dar pînă la data la care situațiile financiare consolidate au fost aprobate spre publicare, se reflectă în notele la “Evenimentele ulterioare datei bilanțului”.

Impozitul pe profit

În situațiile financiare se reflectă cheltuielile aferente impozitului pe profit în conformitate cu cerințele legislației Republicii Moldova care este în vigoare sau în fond a intrat în vigoare la data de

raportare. Cheltuielile aferente impozitului pe profit includ plățile impozitului curent și impozitului amânat și se reflectă în contul de profit și pierderi, doar dacă acestea nu urmează să fie reflectate în componența altor venituri globale întrucât se atribuie la tranzacțiile care la fel sînt reflectate în aceeași perioadă sau în altă perioadă în componența altor venituri globale.

Impozitarea curentă se calculează în temeiul sumelor care se așteaptă a fi achitate în buget / restituite din buget aferente profitului impozitat sau pierderilor perioadei curente sau anterioare. Achitarea impozitului în rate se efectuează nu mai tîrziu de 31 martie, 30 iunie, 30 septembrie și 31 decembrie în sume egale cu $\frac{1}{4}$ din impozitul care urmează să fie achitat pentru anul precedent în bugetele unităților teritorial-administrative în care sînt prezente subdiviziunile Băncii în partea ce ține de impozitul pe profit calculat proporțional numărului mediu de angajați ai subdiviziunii pentru anul precedent. Cheltuieli aferente altor impozite, cu excepția impozitului pe profit, se reflectă în componența cheltuielilor operaționale.

Impozitul amânat pe profit se recunoaște în ce privește pierderile impozabile amînite și diferențelor temporare dintre baza impozabilă a activelor și datoriilor și costul curent al acestora în conformitate cu situațiile financiare. Impozitul amânat nu se calculează în ce privește diferențele temporare la recunoașterea inițială a reputației de afaceri sau altor active sau datorii aferente tranzacției, dacă această tranzacție la contabilizarea inițială nu a influențat nici profitul contabil, nici cel impozabil.

Activele și datoriile privind impozitul amânat se calculează utilizînd ratele de impozitare care sînt în vigoare sau în fond au intrat în vigoare la data raportării și care se estimează că vor fi aplicate în perioada în care vor fi restabilite diferențele temporare sau trecute în cont pierderile impozabile amînite.

Activele impozabile amînite aferente diferențelor temporare ce diminuează baza fiscală și pierderile impozabile amînite se reflectă în raportul privind situațiile financiare doar în măsura în care există probabilitatea obținerii unui profit impozabil față de care pot fi utilizate diferențele temporare.

4. Aplicarea noilor SIRF

Banca aplică noile SIRF din data intrării oficiale în vigoare a fiecărui standard.

În notele la situațiile financiare, după aplicarea noului standard, se reflectă următoarea informație:

- faptul aplicării noului standard;
- faptul aplicării cerințelor noului standard retrospectiv informației perioadei de raportare anterioare (în cazul existenței a astfel de cerințe în standard);
- modificarea rezultatului raportat în situațiile financiare ale Băncii ca urmare a aplicării noului standard.

În cazul existenței permisiunilor oficiale din partea Consiliului pentru SIRF, Banca poate lua decizia de aplicare a noului standard de raportare financiară pînă la data intrării în vigoare a acestuia.

În cazul aplicării standardului pînă la data intrării oficiale în vigoare a acestuia, în notele la raportarea financiară se reflectă informația ce dezvăluie modificările substanțiale prezentate în raportări datorită aplicării standardului.

5. Conținutul și structura situațiilor financiare

Setul complet de situații financiare include următoarele componente:

- raportul privind situația financiară;
- raportul privind rezultatul global;
- raportul privind modificările în capitalul propriu;
- raportul privind fluxurile de trezorerie;
- note, inclusiv un rezumat al politicilor contabile semnificative și alte note explicative.

6. Evenimente ulterioare datei bilanțului

Evenimente ulterioare datei bilanțului – sînt acele evenimente, atît favorabile, cît și nefavorabile, care au loc între data bilanțului și data luării deciziei de publicare a situațiilor financiare.

Pot fi evidențiate două tipuri de evenimente:

- evenimente care sînt dovadă suplimentară condițiilor ce au existat la data bilanțului;
- evenimente care indică asupra condițiilor ce apar ulterior datei bilanțului.

În dependență de tipul evenimentelor, situațiile financiare se ajustează în felul următor:

- activele și datoriile urmează să fie ajustate în conformitate cu evenimentele care au avut loc ulterior datei bilanțului și care generează informație suplimentară ce ajută la evaluarea sumelor aferente condițiilor existente la data bilanțului;
- activele și datoriile nu urmează să fie ajustate la evenimentele care au avut loc ulterior datei bilanțului și nu au influențat starea activelor și datoriilor la data bilanțului, dar însuși evenimentele e necesar a fi dezvăluite, dacă acestea sînt semnificative și neprezentarea lor ar putea influența capacitatea utilizatorilor de a aprecia corect și a lua decizii privind situațiile financiare.

În al doilea caz se dezvăluie caracterul evenimentului, precum și valoarea semnificativității lui asupra situațiilor financiare (ori se face referire la faptul că valoarea dată nu poate fi determinată just).

Normele de amortizare (uzură) și durata de viață utilă în scopul evidenței financiare

Denumirea	Norma de amortizare (uzură) (%)	Durata de viață utilă (ani)
Imobilizări corporale:		
a) Clădirile Băncii	2,85	35
b) Construcții speciale	4	25
c) Rețele de telecomunicații	5	20
d) Mașini, echipamente (utilaje):		
- echipamente de forță (<i>diesel</i>)	10	10
- echipamente și tehnică de lucru <i>climatizor</i>	12,5	8
<i>ventilator</i>	25	4
<i>frigider</i>	6,67	15
<i>pompă</i>	12,5	8
<i>imprimantă</i>	20	5
<i>telefon mobil</i>	20	5
<i>modem, fax, alt echipament de telecomunicații</i>	20	5
- tehnică de calcul și accesorii afereente	25	4
- alte mașini și echipamente (utilaje)		
<i>videomagnetofon, dictafon, cameră video</i>	20	5
<i>aparat foto</i>	10	10
<i>sistem de control-acces</i>	12,5	8
sistemul de alarmă și antiincendiu	12,5	8
sistemul de înregistrare a convorbirilor telefonice	20	5
sistemul video	20	5
<i>televizor</i>	20	5
<i>xerox</i>	10	10
<i>arme, veste antiglonț</i>	10	10
<i>lustre electrice</i>	12,5	8
<i>dispozitiv de distrugere a hîrtiei</i>	14,3	7
e) Mijloace de transport	14,3	7

Politica contabilă a B.C. «UNIBANK» S.A.

f) Instrumente, inventar de producție și de uz casnic etc.		
<i>bancomate și aparate de transmitere TDES și EMV</i>	10	10
Aparate pentru împachetarea banilor	20	5
<i>POS-terminale</i>	25	4
<i>mașini de numărat banii</i>	20	5
<i>seturi pentru parcare</i>	25	4
<i>aparate de casă</i>	25	4
<i>detectoare de valută</i>	25	4
<i>aspiratoare</i>	50	2
<i>antiradar</i>	20	5
<i>mobilă</i>	20	5
<i>safeuri</i>	10	10
<i>covoare</i>	14,3	7
<i>alt mobilier din metal, ușă din metal, stelaj, rafturi</i>	14,3	7
<i>panouri, bannere</i>	20	5
<i>sculpturi</i>	20	5
<i>tablouri</i>	20	5
<i>jaluzele</i>	20	5
<i>boiler</i>	12,5	8
cooler pentru apă	20	5
aparat de cafea	20	5
perforator	33,33	3
convector	12,5	8
copertină pentru bancomat	10	10
ceas	20	5
construcție din aluminiu	14,29	7
polizor	20	5
Imobilizări necorporale:		
a) programe informatice (software)	40-25	2,5-4
b) licențe	25	4
c) altele	33,33	3